

ДМИТРИЙ ГЛУХОВСКИ ПРЕДИ БЕЗВЕТРИЕТО

Част 5 от „Разкази за родината“

Превод от руски: Васил Велчев, 2017

chitanka.info

През прозореца на Иванов се виждаше само скриващият гледката към града невъобразимо голям балон с надпис:

„Напред, Русия!“. Владимир Богов гледаше балона, примигваше, опитваше се да преглътне буцата в гърлото си, напъваше се да каже нещо и не можеше...

— Извинявай, Володя, нищо лично — рече с дежурната си въздишка Иванов.

Гробищен хлад скова тялото на Богов. Този гангстерски претекст, който използваша, за да го залее с цимент и да го хвърлят в Хъдсъна на забравата, и тази гангстерска лекота и безмилостност, с която му бяха произнесли присъдата... Не, не го заплашваша, просто бяха решили да се разправят с него, без дори да му обяснят къде и кога беше стъпил накриво, сякаш не им беше служил вярно през всичките тези години. На тях? На народа!

— По-добре ме застреляй — помоли се той на Иванов.

— Хайде, хайде, няма нужда от драми! — усмихна се студено онзи. — Животът не свършва с това.

— За водещия на най-рейтинговата програма на канал ЧТВ — след свалянето от ефира?!... Естествено, че свършва! — възкликна разпалено Богов.

— Бившата най-рейтингова — поправи го Иванов.

— Да, видях, че процентите спадат... Но това е сезонно! И миналата година април беше слаб... А от септември планирах...

— Човек предполага, а Бог разполага. — Иванов раболепно погали обградения със свежи цветя и плодове бял телефон с герб на масата.

— Нима заповедта е дошла отгоре? — Богов веднага оклюма и спря да трепери в запълнената си с цимент бъчва.

— В нашата страна заповедите отгоре само оформят юридически колективната ирационалност — отвърна Иванов. — ВЦИОМ^[1] направи допитване. Попитаха: какво мислите за предаването „Дуел“ на Владимир Богов? Попитаха: има ли полза от него телевизионният канал ЧТВ? Попитаха: какво мислите за Богов по принцип?

Иванов разрови листовите върху безкрайната си маса, намери нужния — с печата на ВЦИОМ — и се прокашля.

— Да чета ли?

— Чети! — отсече Богов, сякаш беше Стършел, който заповядва „Огън!“ на своите палачи.

— Четем... Така... така... А, ето. Мнозинството респонденти смятат, че предаването „Дуел“ на Владимир Богов е изгубило първоначалната си искра... За осем години в ефира... Шейсет и три процента... Измислени проблеми... Седемдесет процента... Липса на истински конфликт... Петдесет и осем процента... Предсказуемост на резултата от гласуването на зрителите... Шейсет процента... Излишна интелектуалност на водещия... Деветдесет процента. С една дума, вяло. Няма адреналин.

— Но моята аудитория обича...

— Володя! — Иванов размаха резултатите от допитването. — Няма твоя аудитория. Има наша аудитория. И нашата аудитория хареса новата ярка концепция на предаванията по телевизия ЧТВ. На нашата аудитория ѝ харесват сюжети за това как бултериер е изял малко дете. На нашата аудитория ѝ е интересно разчленяването. Нашата аудитория иска да гледа как в пряк ефир джудже прави репортаж изпод полата на Пугачова. Това са актуални теми от живота. Ти какво можеш да предложиш на нашата аудитория?

— Бих могъл... — Богов си поемаше въздух с отворена уста, като трескаво се опитваше да измисли поне нещо.

— Володя! Твоето предаване е отломка от стария ЧТВ. Да, това е отломка, заседнала в самото сърце на нашия канал, и точно заради това трябва да я извадим. Нашата програмна политика се крепи на три кита: секс, смърт и пари. И ти с вечната ти интелигентска рефлексия силно изпъкваш.

— Дай ми още един ден! Ще се поправа. Утре ще ти донеса концепция за обновеното предаване, която ще се вписва хармонично във вашия ефир. Програма, която ще гледа цялата страна! Истински конфликт. Горещи теми...

В гласа му прозираше такова отчаяние, че Иванов, който мислено вече се поздравяваше с победата в този нелек бой и се възхваляваше за проявените твърдост и мъжество, в последния момент потрепна.

— Сам разбираш, че от мен нищо не зависи — рече бавно той. — Като напишеш концепцията, прати я по пощата. Там — той вдигна пръст нагоре — ще я прегледат. И ще решат.

— Да, да. Ти само им я предай — побърза да каже Богов. — А аз всичко ще направя...

— Утре всичко да е готово. Че за мястото ти вече има опашка... Млади хора, неизвестни — усмихна се Иванов.

* * *

Богов се мятеше из апартамента си до късно през нощта и обмисляше плана за спасение. Залепваше се за ноутбука, записваше на харддиска плахи, хилави идеи и веднага ги изтриваше, пляскаше се по бузите и се плискаше със студена вода, вареше си кафе и го оставяше да изкипи, защото в главата му се появяваше нова мисъл, която в първия миг му се струваше гениална, но почти веднага биваше разяждана от киселината на съмненията.

Нужен е ребрандинг, повтаряше си той. Трябва да снабдя предаването с нова енергетика. Недостатъчни са им конфликтите? Какво пък, Богов знаеше как да направи предаването по-драматично. Не им стигат зрелищата? Ще им даде запомняща се картина! Може да промени и името, за да накара аудиторията веднага да разбере: край на игрите, вече всичко е сериозно! Никакви дуели повече, никаква куртоазия... Да! Но каква да е темата?

За първото му предаване, току-що претърпяло ребрандинг, е нужна ярка тема. От една страна — глобална, от държавен мащаб. От друга — разбираема и близка на всеки. Секс? Недостатъчно държавност. Смърт? Твърде голяма конкуренция...

Измъчен, Богов пусна късните новини. Попадна на икономическия блок: премиер-министърът разглеждаше най-новите въздушни балони, току-що въведени в експлоатация. Напълнени с благословен западен вятър, платнените гиганти бързо оживяваха, изправяха се също както се изправяше самата им принудена да падне на колене страна; издуваха се до невъобразими размери като горделиви кърлежи.

Миг — и над поволжските поля се реят десетки тристаметрови въздушни балони, подухвани от западния вятър...

„Тази година ръстът на икономиката надвишава седем процента — съобщил кореспондентът, докато се любуваше на балоните. — Така

планираното за 2020 година удвояване на БВП ще бъде достигнато пет години по-рано от установения срок!“

Богов, по-тъмен и от облак, изключи телевизора и бръкна в хладилника за водка. Чувстваше се като пътник във влака „Соликамск — Москва“, когато милицията сваля на някаква смрадлива малка гара точно когато лъчезарната и желана столица с главозамайващо красивия й живот току-що се е появила някъде в далечината...

Богов така и не успя да изгълта водката.

Като една същинска състрадателна кондукторка музата му се усмихна и милостиво спусна желязното стъпало; като се препъваше в подвижния чакъл и набираше внезапно нахлулите в главата му идеи на клавиатурата на ноутбука, Богов все пак успя да догони отдалечаващия се син вагон, да скочи на стъпалото и дишащ тежко, почервенял от тичането и от щастие, да се вмъкне вътре.

Едва успял да укроти разбушувалата се мозъчна буря, той си оформи творението в „Уърд“ и натисна бутона Send.

* * *

— Донесе ли ябълка? — попита строго Иванов.

— Разбира се! — развълнувано кимна Богов.

Той извади зрялата „антоновка“ и я подаде на Иванов. Онзи я отри в самото си, отрязва парче от нея със златен нож за хартия и внимателно го постави до белия телефон с герба. Богов не без удоволствие установи, че неговият подарък днес се беше оказал първи. Часовникът на стената показваше девет сутринта.

— Чувал съм, че някои им втриват в коремчето ароматни масла, също помага — прошепна той, поглеждайки лекичко към телефона.

— Суеверие някакво — изкриви лице Иванов. — Добре, по твоя въпрос. Молбите ти са чути. Дава ти се още един шанс. Дай да обсъдим концепцията по точки.

Богов се прекръсти в екстаз.

— Какво се е харесало — започна Иванов. — Първо, сполучливата мисъл за смяната на името. На мен лично „Пердах“ ми импонира повече от „Дуел“. По-голяма изразителност, повече емоционалност и определено звучи по-народно.

Богов скромно сведе поглед.

— Новото оформление на студиото — също браво. Макар че ще ни струва малко повече, заслужава си. Ринг, залят с тиня, на който лице в лице ще се сблъскват политическите опоненти — това е красиво. Само че ти тук предлагаш героите да бъдат облечени в борчески трика. На мен лично ми се струва, че строгите костюми ще придадат повече контраст. И още баловете могат да се отчитат според резултата от всеки рунд... Който изгуби, съблича един детайл от облеклото си. Това ще позволи да привлечем женската аудитория.

— Отлична идея — съгласи се Богов.

— А ако темата е свободата на словото например... Можем от демократите да поканим Хакамад, а от единорусите, да речем, Хоркин — започна да си фантазира Иванов. — Общо взето, браво! — похвали той Богов.

— Като озарение свише ми дойде вчера — изчерви се онзи.

— Сега за неприятното — прекъсна го Иванов. — За първия брой си избрал опасна тема. Не се ли страхуваш, че ситуацията ще излезе извън контрол? Все пак се излъчва директно!

— Но те нали искаха конфликт! Искаха истински проблем!

— Да допуснем. Но струва ли си сега, когато в страната настъпи дългоочакваната стабилност, да тревожим народа с апокалиптични пророчества? Защо да го караме да си задава излишни въпроси?

— Рейтингите ще са високи — рече уверено Богов.

— Ще са — съгласи се Иванов. — Но виж сега... Ако не го удържиш в правилното русло — ние с теб не се познаваме и никога досега не сме се срещали. Ти няма какво да губиш...

— Поемам цялата отговорност! — решително се намръщи Богов.

— Върви се готви. — Иванов се надигна от креслото и стисна ръката на Богов.

А когато онзи излезе от кабинета, Иванов се обърна към белия телефон, наведе се над интеркома и помоли секретарката:

— Арина! Ариночка, прати някой там за ароматно масло, ако обичаш. Не, не. Че какво общо има тук вазелинът, глупаче?

* * *

За това предаване Богов се готвеше като за дуел, като за последен бой. Лично наглеждаше работниците, които покриваха ринга с тиня, две нощи подред като ученик зубреше редакторските справки за икономическата ситуация в страната, като треньор лично масажираше раменете и на двамата герои, надъхваше ги, като разказваше на всекиго как малко преди това опонентът му е разнасял сплетни за него на премиерата на филма на Лунгин „Цар“.

После, когато студиото вече се беше напълнило с подбрана публика — не някакви си там старици за по петстотин рубли на предаване, а привлекателни жени и мъже на средна възраст за по две и петстотин — Богов пусна любимата „Тореадор“ на Бизе, облече токущо изгладената бяла риза, въздъхна дълбоко. Край, време е!

— Почакай! — влезе в гримьорната Иванов. — Ето, помолиха ме да ти предам...

Той разтвори юмрука си. Вътре се оказа малка кадифена кутийка — от онези, в които е прието да се поднасят годежните пръстени. Богов предпазливо повдигна капачето...

— Какво е това? — Той завъртя в ръцете си миниатюрна слушалка с телесен цвят.

— Вътрешният глас — с благоговение произнесе Иванов.

— Трябва ти само докато си в ефир. В него ще чуваш коментарите на нашия уредник от Администрацията. Ако кривнеш от правия път, Вътрешният глас ще ти подсказе.

Богов кимна мълчаливо и внимателно пъхна мъничкия Вътрешен глас в ухото си. После отдаде чест по войнишки на Иванов и излезе от гримьорната.

* * *

— Това е предаването „Пердах“, а аз съм Владимир Богов! Чакайте продължението на този двубой десет години и днес той ще се състои! Дами и господа, поздравете нашите герои! В левия ъгъл на ринга — политическият борец тежка категория, несменяемият лидер на ЛДПР Владимир Жириновски!

Добре подготвеното студио изригна в овации.

— В десния ъгъл — върналият се в голямата политика след травма и дългогодишно прекъсване Борис Нееемцов^[2]!

В добре подготвеното студио се разнесоха редки ръкопляскания.

— Заради този грандиозен мач реванш ние избрахме най-наболялата тема! Тема, която не обсъждат по телевизията...

— Кхм-кхм — обади се Вътрешният глас.

— Защото просто не се осмеляват да се захванат с нея! — измъкна се Богов. — Всички освен нас! Но преди нашите герои да се впуснат в пердаха, нека изгледаме материала, подготвен от кореспондентите ни!

Над ринга се разгъна екран, като едва не се потопи в рядката кал. Заработи проектор и бялото екранно платно се превърна в синьо-синьо небе, в което на фона на симфонична музика се носеха огромни въздушни балони. След това гладко се вмъкна глас зад кадър.

„През последните десет години икономиката на Русия нараства с ударни темпове. Паричните постъпления в бюджета се увеличават ежегодно средно с десет процента. БВП — със седем процента на година. И всичко това се случва най-вече благодарение на конструирането и въвеждането в експлоатация на съвременните въздушни балони. Като използва благоприятната климатична конюнктура, днес правителството успява не само напълно да изпълни социалните си задължения, но и да повиши заплатите в бюджетната сфера средно с двайсет процента годишно, а на пенсиите — с осемнайсет процента...“

На екрана се появи елинг^[3], в които мравките работници шиеха ципите на въздушните балони, провеждаха изпитателни надувания, сглобяваха високотехнологични влагосъбиратели, лепяха километри гъвкави гофрирани тръби...

„... Редом с въздушната промишленост бурно се развива и балоностроителният отрасъл, който създава хиляди работни места. Заработените средства се влагат в дивелопмънт, в автомобилната индустрия, в конструирането на пътища...“ На фона на логото на Миникономразвитие — стилизиран въздушен балон на фона на двуглав орел — изникна нечия говореща брадата глава. Тя сподели прогнозата си за ръста на пазара в близките две години.

„А сега се отправяме към поволжското поле... И ще видим как бият тези сърца на руската икономика. Въздушните балони се считат

за стратегически обекти и тук рядко пускат гости... Но снимачната група на програмата «Пердах» успя да проникне в един от балоните, за да ви покаже откъде се взимат парите в нашата страна!“

Вътрешният глас в ухото на Богов нервно изсумтя.

„Нека да надникнем във вътрешността на въздушния балон!“ — предложи кореспондентът и публиката наистина видя сечение на балона, нарисувано с помощта на компютърна графика.

„Балоните се изготвят от свръхздрави синтетично платно със специално кондензиращо покритие на вътрешната повърхност. От материала, необходим за производството на един балон, могат да се ушийт панталони за езда за цялото население на Лихтенщайн!“ — отбеляза гордо кореспондентът.

„Когато балоните са готови, те се извозват със свръхмощни влекачи до мястото за постоянно пребиваване. Тук ги вдигат във въздуха с помощта на няколко хеликоптера Ми-26 и ги закачат на огромни придържащи рамки. Всичките рамки са построени така, че да позволят на балоните колкото се може по-ефективно да улавят въздушните потоци, идващи от запад. Само след няколко минути балоните ще се напълнят с въздух...“

— Красавец... — прошепна почти неразбираемо Вътрешният глас, когато на екрана се понесе могъщият балон в цветовете на държавното знаме с надпис „Петър Велики“.

„Под въздействието на западния вятър върху вътрешните стени на балоните постоянно се образува паричен конденз. Той веднага се стича надолу, към дупката, която води към свръхгъвкава гофрирана тръба. Тези тръби отиват директно в земята, където паричният конденз се събира в контейнери с огромна вместимост. В тях кондензът вече се преобразува в пачки банкноти. Последното постижение на въздухопрома е производството от конденз на нови петхилядни купюри. Именно оттам парите попадат в Центробанк, в бюджета на Руската федерация, на фондовия пазар, в държавните и частните банки и накрая, чрез кредитите и заплатите — в джобовете на гражданите.“

Цялото студио гледаше като омагьосано екрана, сякаш се намираще на сеанс на Волф Месинг. Някои зрители неволно стискаха пръсти в юмруци. Някой дори рефлексно преглъщаше.

И изведнъж един от гигантските въздушни балони започна да се спихва!

„Ами ако нашето благосъстояние не е вечно?!“ — изграчи кореспондентът. Публиката ахна ужасено и започна разстроено да шушука.

Богов се усмихна, доволен от произведения ефект.

— Ето сега беше на границата — изрече Вътрешният глас.

— Думата има Борис Немцов! — прогърмя гласът на Богов.

Загорелият и отпочинал Немцов, облечен с полуразкопчана риза, подгъна панталоните си и предпазливо направи крачка напред.

— Днес в страната са построени и действат около двайсет хиляди въздушни балона — започна отдалече той.

— Двайсет и три хиляди деветстотин и тринайсет — вмъкна Богов.

— Кучи син, принизява успехите ни — изсъска Вътрешният глас.

— И всичките са обърнати на запад — каза Немцов, като стъпи гнусливо в тинята.

— А на вас западът да не би нещо да не ви устройва? — направи широка крачка напред Жириновски и веднага хлътна до колене в блатото. — Мислех си, че го обичате...

— Какво общо има това? — Немцов запретна ръкави и започна да обикаля около Жириновски. — Та нали в този разговор не става дума за мен... Това е държавен въпрос...

— Защото отдавна сте се продали! Защото са ви платили, за да сеете смут! Категорично! — Жириновски се хвърли напред, удари с глава Немцов в корема и той падна с вик.

— Позволете... Но защо... — Немцов се изправи и се отърси. — Защо у нас строят всички ветроуловители, всички въздушни балони винаги с лице на запад? Защо се проявява такава непредвидливост?

— А къде другаде да ги строят? Трябва да признаем, че вятърът винаги е духал от запад на изток. — Жириновски се примъкна поблизо. — Вие какво, да нямате излишни средства, че да строите рамки на всички страни? Ами споделете ги с държавата! Ето, имате вила в Антиб, хайде, продайте я! Децата ви ходят на почивка в Маями! Поудобно за вербуване! Подлец! — Жириновски улучи удобния момент и хвърли шепа кал в очите на Немцов.

— Драги телевизионни зрители! Вие можете да подкрепите единия от нашите герои, като позвъните на телефоните, изписани на вашите екрани. Плащате само един телефонен разговор с

Доминиканската република! А засега... Засега с преднина от трийсет процента води Владимир Жириновски — погледна право в камерата Богов.

— Ами ако вятърът изведнъж промени посоката си? — плахо предположи Немцов, като се прокашляше, и отново се изправи на крака. — Ако изведнъж задуха от изток? Тази рамки... Тези ветрокапани... Можехте поне да ги направите подвижни... На пантички там... Да се обръщат след вятъра...

— Сега е моментът за балансиране на либералната истерика — подсказа Вътрешният глас на Богов.

— За всичките десет години наблюдения такава нещо не се е случвало! — намеси се Богов.

Но Жириновски пое инициативата — сигурно си имаше собствен Вътрешен глас и той също го беше подтикнал към действие.

— Вие какво ни плашите?! Защо плашите народа? Нас не могат да ни уплашат! Ето у нас пенсиите как растат! У нас военните апартаменти получават! Медицина си имаме! Космос си имаме! Балет! Нанотехнологии! Ние сме народът, който победи фашизма! — Владимир Волфович премина в решаващо настъпление, като нанасяше удар след удар в носа на Немцов.

— Но защо...

— Брейк! Имаме въпрос към участниците в пердаха от един от съдиите! — Богов знаеше, че твърде бързото поражение ще доведе до нисък рейтинг. — Давам думата на поета Игор Перепелкин.

Перепелкин, слаб и изтощен на вид, зле облечен, с еполети от пърхот на костеливите рамене, се надигна от мястото си. Обикновено беше потиснат, изглеждаше като алкохолик и силно заекваше, затова често го викаха да защитава либералните ценности в политическите токшоута.

Но сега Перепелкин се държеше необичайно уверено и почти не се беше прегърбил. Богов се напрегна, опасявайки се от провокация.

— А... А... Ка-а... Ка-а-жете, ами ако вятърът из... изобщо с... спре? — с искрен интерес попита той.

— Така... Готвим се да изключим студиото... В резерва имаме две серии „Полицейски войни“... — укрепна и започна да раздава заповеди Вътрешният глас.

Богов разбра, че всеки момент може да се случи непоправимото, и без да го слуша повече, сам премина в нападение.

— Ама какво говорите? В нашата страна винаги е духал вятър!

— Още преди Петър Велики, преди Иван Грозни, от основаването на Руската държава тук парите винаги са се правили от въздуха! — подкрепи го Жириновски. — Само един вредител може да каже, че вятърът изведнъж ще секне! Само един страхливец! — Той се засили, оттласна се от оградата и със замах нацели с лакът Немцов в лицето.

— Почакайте със сериала — омилостиви се Вътрешният глас.

— Въздухът, като основа на благосъстоянието на нашата държава и нашия народ, няма заместител! — Увлеклият се Богов сам прескочи оградата и се затича към свилия се Немцов.

— А аз какво? Аз нищо не съм казал... — Онзи прикриваше главата си с ръце, като се опитваше да защити лицето си от ударите.

— Вятърът е духал, духа и ще духа винаги! — Жириновски възседна Немцов и започна да го тика в калта. — А такива наемници, такива врагове на народа като вас просто мътят водата, защото се надяват, че един ден сами ще оседлаят нашите въздушни балони...

— Според общия резултат от зрителското гласуване победи Владимир Волфович Жириновски! — Богов хвана Жириновски за ръката с окървавени кокалчета на пръстите.

— На Борис Немцов се отбелязва поражение! — Той ритна охкация политик.

— Още ще те бъде — прошепна му Вътрешният глас.

— Благодаря ви! — извика Богов. — Благодаря на всички, които гледаха това предаване! Въздухът стига за всички! Дишайте дълбоко!

— Благодаря на всички! — избоботи на цялото студио режисьорът. — Край на ефира.

Богов, изнемощял, но абсолютно щастлив, приседна на края на ринга и запали цигара. Приблужи се Иванов и нежно го потупа по тила.

— Дванайсет процента и половина. Среден дял трийсет. Петдесет хиляди обаждания до Доминиканската република, ще си получиш своята част.

Богов се усмихна изморено, разпери ръце.

— Хей, Владимир Петрович, той нещо не диша. — Един работник подритваше лежащия по лице в калта Немцов.

— По дяволите, увлекли сме се... — Богов се почеса по тила. — Но пък какви числа... — Той замижа и си пое дълбоко дъх като след получаването на оргазъм.

* * *

„Чуйте прогнозата за времето за утре, 1 юни 2008 година. В Москва ще бъде слънчево, температурата през деня ще бъде плюс двайсет, през нощта плюс петнайсет градуса. Утре на цялата територия на Русия ще духа силен западен вятър. Вятър ще духа и през цялата седмица...“

— От сега нататък вятърът винаги ще духа — намигна си в огледалото за обратно виждане Богов и превключи на музикална станция.

---

[1] Руският център за изучаване на общественото мнение. — Бел.прев. ↑

[2] Борис Немцов бе убит от неизвестен извършител на 27 февруари 2015 г. в Москва. — Б.р. ↑

[3] Съоръжение, предназначено за построяване, съхраняване, техническо обслужване и ремонт на дирижабли и аеростати. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.